У тихому гаю Лисичка щастя мала,
Як у своїм добрі, жила, гуляла;
Ніхто її там не лякав,
І вдень, і ввечері там соловей співав,
І пташки пурхали, зозуленька кувала;
Скрізь зеленіло, все цвіло;
Так гарно, любо там було.
Лисиця так собі казала:
— От де по правді можна жить
І доленьку хвалить,
В добрі кохаться, всіх любити,
Ніколи зла і кривди не чинити! —
Якби ж то правдонька щербата не була,
То, може, й справді б так жила.
Раз на калині недалечке
Угляділа вона гніздечко;
Сиділи пташки там.
— Ох,— каже,— як не гріх котам
Таких малесеньких, безвинних не жаліти!
І їм же хочеться на світі жити...
Ну, вже коти! Десь на лихо вони
Вродились, вражії сини,
Не тільки вдень — вночі поживу бачуть,
Не бачать тільки, як горюють в світі, плачуть..
Зажерливих пройдисвітів таких
Я перевішала б усіх...-
І жалібниця щось сказати ще хотіла,
Аж пташки із гнізда додолу якось ляп —
Лисичка зараз хап та хап —
Прехорошенько всіх поїла...
Як жалібно співати почала,
А он на що звела!

Лукавий чоловік словами нас голубить,
Неначе всіх і жалує, і любить,
Для правди, для добра живе,
Як по воді пливе;
А ближче придивись ти —
І видно, що виля хвостом:
Помажу, мов, медком —
Солодше буде з'їсти.
(1891)